

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa E. sp. z o.o. w K.  
przeciwko M.J.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 27 lipca 2016 r.,  
na skutek skargi pozwanego  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego  
wyroku Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 8 kwietnia 2014 r.,

**1) odrzuca skargę;**

**2) przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w K. adwokatowi M. K. wynagrodzenie w kwocie 1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT z tytułu udzielenia skarżącemu nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

UZASADNIENIE

Skarżący domagał się na podstawie art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c. stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 kwietnia 2014 r. sygn. akt II Ca .../13, którym została oddalona jego apelacja od wyroku Sądu Rejonowego w K. zasądzającego na rzecz E. Spółki z o.o. w K. kwotę 12 110,38 zł z tytułu wynagrodzenia za wykonaną naprawę samochodu.

Skargę pozwany oparł na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię i niezastosowanie art. 627, 627<sup>1</sup>, 836 k.c. i art. 361 § 1 w zw. z 472 i 355 § 2 k.c. oraz przepisów postępowania tj. art. 382 w zw. z 227 i 233 k.p.c. i wskazał, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z tymi przepisami, czego konsekwencją jest wyrządzenie szkody polegającej na utracie zniżek ubezpieczeniowych oraz dodatkowej naprawie głowicy silnika i wymianie rozrządu. Wniósł o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c., skarżący jest zobowiązany do wykazania wymogów określonych w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zaś brak któregośkolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie,

niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.).

Brak jest podstaw do przyjęcia, że zostało spełnione wymaganie określone w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., który nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest bowiem dokonanie wyodrębnionego wyводу i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, zakresu, rozmiaru oraz wykazaniem istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Wymogu tego nie spełnia wskazanie przez powoda, że szkoda polega na nie zasądzeniu odpowiedniego odszkodowania za poniesioną szkodę bez uprawdopodobnienia jej wysokości oraz uwiarygodnienia tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów lub co najmniej ich surogatów. Uprawdopodobnienie rozpatrywane jest bowiem nie tylko w aspekcie celu, którym jest przekonanie organu decyzyjnego o istnieniu stanu wskazanego przez skarżącą, ale również w aspekcie środków, które usprawiedliwiają to przekonanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC, nr 7-8, poz. 141). Skarżący powinien odwołać się do okoliczności, które znajdują potwierdzenie w materiałach dołączonych do skargi albo znajdujących się w aktach sprawy prawomocnie zakończonej i wskazują na poniesienie szkody oraz jej związek przyczynowy z zaskarżonym orzeczeniem.

Uzasadnienie skargi w tym zakresie ogranicza się do wyjaśnienia, że skutek zaskarżonego wyroku pozwany został pozbawiony możliwości żądania od powoda naprawienia poniesionej szkody, którą precyzuje jako utratę prawa do zniżek ubezpieczeniowych oraz koszty naprawy głowicy silnika i wymiany rozrządu. Skarżący nie określa w ogóle wysokości szkody kwotowo i nie przedstawia żadnych wywodów, które wskazywałyby na jej rozmiar. Jako wartość przedmiotu zaskarżenia została podana kwota zasądzona od pozwanego z tytułu wykonania naprawy samochodu (12111 zł) i jedynie z motywów zaskarżonego orzeczenia można się domyślać, że wierzytelność z tytułu szkody w postaci kosztów wymiany rozrządu została przedstawiona do potrącenia w postępowaniu przed Sądami orzekającymi do kwoty 3500 zł. Jeżeli skarżący kwestionuje nie uwzględnienie

zarzutu potrącenia jego wierzytelności z tytułu szkody poniesionej wskutek niepoinformowania w toku przeglądu samochodu o konieczności wymiany rozrządu z wierzytelnością powoda z tytułu naprawy samochodu oraz wskazuje na szkodę spowodowaną wypłatą odszkodowania przez ubezpieczyciela za wymianę szyby zniszczonej według jego twierdzeń w czasie naprawy samochodu, to powinien wskazać na konkretną wysokość szkody, dowody na jej powstanie i wysokość oraz wykazać związek przyczynowy pomiędzy tą szkodą a zaskarżonym orzeczeniem.

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.), wobec czego orzeczono jak w sentencji, o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 19 ust. 1, § 6 pkt 5 i § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

jw

eb